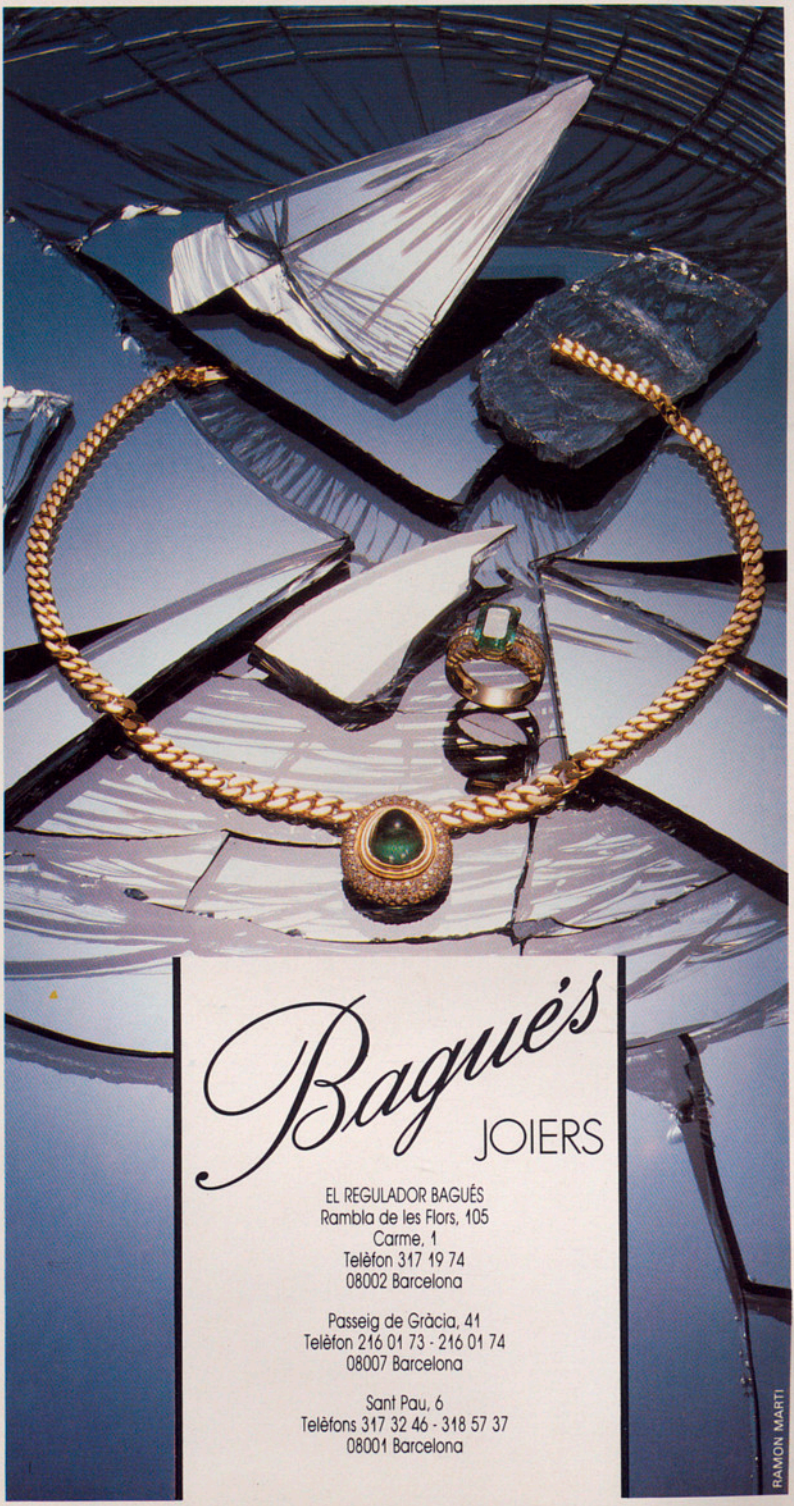
GRAN TEATRE DEL LICEU

MANON

Bagués

JOIERS

EL REGULADOR BAGUÉS
Rambla de les Flors, 105
Carme, 1
Telèfon 317 19 74
08002 Barcelona

Passeig de Gràcia, 41
Telèfon 216 01 73 - 216 01 74
08007 Barcelona

Sant Pau, 6
Telèfons 317 32 46 - 318 57 37
08001 Barcelona

RAMON MARTI

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada 1985/86

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

CASA SIVILLA

Lencería fina

LENCERIA PARA EL HOGAR
LA MUJER Y EL RECIEN NACIDO

GRAN VIA CORTS CATALANES, 640
TELEFONO 318 24 98

08007 BARCELONA

MANON

Òpera en 5 actes
Llibret d'Henri Meilhac i Philippe Gille
Música de Jules Massenet

Funció de Gala
Dissabte, 18 de gener de 1986, a les 21.30 h.,
funció núm. 32, torn C

Diumenge, 26 de gener de 1986, a les 17 h.,
funció núm. 34, torn T

Dimecres, 29 de gener de 1986, a les 21 h.,
funció núm. 35, torn B

Dissabte, 1 de febrer de 1986, a les 21.30 h.,
funció núm. 33, torn A

Ferrán Contreras

JOYERO

M. Pérez Cabrero, 4 Tel. 201 33 00 Barcelona-21 (junto Turó Park)

MANON

Manon Lescaut	Ana M.ª González
Poussette	María Uriz
Javotte	Cecília Fondevila
Rosette	Rosa M.ª Ysàs
Una criada	M.ª Àngels Sarroca
El cavaller Des Grieux	Alfredo Kraus
Lescaut	Enric Serra
El comte Des Grieux	Joszef Dene
Guillot de Morfontaine	Didac Monjo
De Brétigny	Vicenç Esteve
L'Hostaler	Jesús Castillón
Dos guardies	Antoni Comas Antoni Lluch
Director d'Orquestra	Jean Perisson
Directors del Cor	Romano Gandolfi Vittorio Sicuri
Director d'Escena	Pier-Luigi Samaritani
Producció	Teatre de l'Òpera de Roma
Decoracions i Vestuari	Pier-Luigi Samaritani
Assistent de la direcció escènica	Stefano Vizioli
Ajudant de Vestuari	M.ª del Pilar Muñoz Fontaine
Coreografia	Assumpta Aguadé
Violins Concertinos	Jaume Francesch Josep M.ª Alpiste

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

CRUCEROS YBARRA

TRADICIONAL CRUCERO SEMANA SANTA 86

A bordo del Buque EUGENIO "C"

Del 21 al 31 de Marzo

CRUCEROS C

CRUCEROS YBARRA
Agentes Generales de Linea C

·BARCELONA
·MALTA
·ALEJANDRIA (Egipto)
·PORT SAID (Egipto)
·ASHDOD (Jerusalen)
·KUSADASI (Efeso)
·CAPRI
·BARCELONA

Informes e inscripciones **YBARRA Y CIA.**

BARCELONA Vía Layetana, 30 Tel.: 319 81 00

y en todas las Agencias de Viajes.

EL CONTINGUT ARGUMENTAL I MUSICAL

ACTE I *Resum breu.* Som al pati d'una fonda d'Amiens on es deturen les diligències. Un vell llibertí, recaptador d'imposts del rei, Guillot de Morfontaine, un amic seu, De Brétigny, i tres actrius de vida lleugera, Poussette, Javotte i Rosette, esperen sopar a la fonda. Arriba la diligència i en baixa una noia senzilla, Manon Lescaut, que ha d'enllaçar amb una altra diligència que la durà a un convent. El cosí de Manon, Lescaut, la ve a rebre, però atret per uns amics, es posa a jugar a cartes, no sense advertir a Manon que no escolti les proposicions de ningú. La joveneta ja ha estat vista per Guillot, el qual ha pensat en una aventura fàcil i ha deixat el seu carruatge a punt pel que pogués passar. Manon es queda sola i poc després passa un jove galant, el cavaller Des Grieux, que s'enamora a primera vista de la donzella, i en saber-la destinada a un convent decideix evitar-li aquesta sort i fugir junts a París. El carruatge de Guillot els servirà per la fuga cap a una nova vida.

Un breu preludi animat i festiu ens situa en el bullici del pati de la fonda d'Amiens, on es deturen les diligències que vénen de París i d'altres indrets. L'animació és gran: molta gent de la població espera l'arribada del carruatge amb el correu, els amics, els parents o les xafarderies i la curiositat d'observar els viatgers que arriben. Entre la multitud hi ha un aristòcrata, recaptador dels impostos reials, Guillot de Morfontaine (tenor còmic), home d'edat avançada però de costums libidinosos; es troba a la fonda amb tres actrius. Poussette, Javotte i Rosette, que han acceptat el convit del vell galant i d'un amic seu, De Brétigny (barítón), que tampoc no és de la primera volada. En començar l'òpera tots cinc són a la porta del pavelló que ocupen a la fonda, reclamant l'atenció de l'amo de l'establiment, ja que volen sopar i l'enrenou és considerable. Finalment, després de molt insistir, arriba l'hostaler i els anuncia el desitjat sopar, i una corrua de cambrers, amb plats diversos, fa la seva aparició, en processó solemne. L'hostaler va recitant els plats que van entrant al pavelló, fins que

els comensals també hi entren. L'hostaler recorda aleshores que ha de comprometre una plaça en la diligència a nom del cavaller Des Grieux, un noble que ha de fer un viatge.
Quan l'hostaler se'n va, veiem entrar Lescaut (barítón), un militar, acompanyat de diversos guardians. Lescaut els acomiada en una breu peça en la qual explica que ha d'esperar la seva cosina Manon, que ha d'arribar amb la diligència. Recomana als seus amics que vagin a prendre una mica de vi a la fonda i que l'esperin per fer la partida de cartes que tenen per costum de fer. Mentrestant la gent s'ha anat animant en sentir-se les campanetes dels cavalls de la diligència que arriba ara. Tots comenten l'aspecte de la gent que en baixa; aquests demanen a crits l'equipatge que els pertoca i alguns fan cap a la fonda; altres se'n van, mentre comenten que els viatges són realment un turment en aquestes condicions. De la multitud es destaca ara una noieta d'aspecte senzill. Lescaut tot seguit la identifica com a la cosina que estava esperant, tot i que encara no la coneixia. Manon (soprano) canta tot seguit la seva primera ària, «Je suis encore toute étourdie», la música de la qual expressa gràficament una barreja d'astorament i fatiga produïda pel cúmul de sensacions rebudes durant el viatge i de trobar-se enmig de tanta multitud.
Acabada l'ària, sona la campana del pati que anuncia la partida de la diligència. Els viatgers, amb prou feines refets, surten de la fonda; la multitud s'aproxima per veure la marxa; la confusió és momentània, ja que en anar-se'n la diligència la gent es dispersa. Lescaut, impacient, va a buscar l'equipatge de Manon i la deixa sola. En aquest moment surt Guillot de Morfontaine reclamant el vi i s'adona de la presència de la noieta, Manon, que s'espera. El vell es presenta exhibint la seva riquesa i insinuant una relació amorosa sòrdida. Manon respon rient, però abans que la conversa tiri endavant, reapareixen Brétigny i les tres actrius que reclamen la presència de Guillot i, adonant-se de l'intent de seducció, li retreuen que vulgui fer el galant a la seva edat. En aquest moment entra Lescaut, que troba Guillot fent el borinot a prop de Manon; el vell es retira ràpidament i Lescaut aprofita la circumstància per adreçar-se a la seva cosina (tot dient als seus companys de timba que s'esperin), per donar-li savis consells de vida ordenada: cal que Manon mantingui ben alt «l'honor de la

TOP CITY

El brillo de las estrellas en su copa.

HOTEL PRINCESA SOFIA

Todas las noches, cena amenizada con las melodias de Juan de la Torre.
Cenas de 20 a 24 h. Abierto hasta las 02,00 h.
Se recomienda reserva de mesa. Tel. 330 71 11.

PLAZA PIO XII, 4-PLANTA 19-08029 BARCELONA-ESPAÑA - TX. 51032 SOFI E

família» (ària de Lescaut «Regardez-moi dans les yeux», de melodia característicament reiterativa, com de qui dóna consells pesats).
Manon es mostra decidida a seguir pel bon camí, cosa que ens revela el grau de frivolitat de la joveneta, ja que un instant de seducció per part del vell ja l'ha descentrada. Per a serenar-se s'autoconvenç en l'ària «Voyons, Manon».
Tot seguit entra el cavaller Des Grieux (tenor), el qual, com hem sentit dir a l'hostaler abans, ve a agafar la diligència per anar a trobar el seu pare. De sobte es gira envers Manon i queda colpit per la seva bellesa. Poc a poc se li apropa i hi inicia una conversa, que aviat pren la forma d'un duo elegant i atractiu. La conversa es perllonga i Des Grieux, cada cop més enamorat de la jove senzilla i modesta que li sembla veure en Manon, acaba proposant-li de fugir junts. Amb aquest motiu inicia el bellíssim duo «Nous vivrons à París», de construcció melòdica exquisida. Manon, amb la seva característica frivolitat, llença per la borda els darrers escrúpols i els dos enamorats fugen en el carruatge de Guillot.

ACTE II *Resum breu.* Manon i el cavaller Des Grieux s'han instal·lat a París on viuen junts. Des Grieux escriu una carta per convèncer el seu pare de les virtuts de Manon. Des Grieux vol anar a tirar la carta quan entren Lescaut i De Brétigny suposadament per castigar la fugida dels dos amants i exigir que Des Grieux es casi amb Manon. Però mentre Lescaut s'enduu Des Grieux, De Brétigny anuncia a Manon que la vindran a raptar i que no avisi a Des Grieux, ja que la vida que l'espera és de riquesa i benestar. Lescaut i De Brétigny se'n van; la minyona anuncia el sopar i Des Grieux va a tirar la carta. Manon resta i es mira sentimentalment la petita taula de la modesta casa on ha conegut l'amor. Torna Des Grieux i explica a Manon un somni que ha tingut. Truquen a la porta i Des Grieux, malgrat les protestes de Manon, va a obrir. El cavaller és deturat fora d'escena i no pot impedir que s'emportin Manon.

PELLETERIA LA SIBÈRIA

Fundada l'any 1891

Rambla de Catalunya, 15
Gran Via, 624
Tel. 317 05 83 - 08007 Barcelona

Un breu però bonic interludi iniciat per la corda obre aquest segon acte, en el qual veiem la casa senzilla de Manon i Des Grieux a la rue Vivienne, de París. En alçar-se el teló, Des Grieux escriu una carta, i Manon en tafaneja el contingut; Des Grieux li llegeix: és una descripció d'enamorat que envia al seu pare pensant que aquest podria, potser, aprovar els seus amors. El contingut d'aquesta escena és, al principi, el mateix del preludi. En rellegir la carta, Manon inicia un duo en el qual ella durà la veu cantant, i en el qual trobarem encara algun eco del tema del preludi. El duo acaba amb un diàleg parlat sobre música i tot seguit arriben Lescaut i De Brétigny, els quals fingeixen escandalitzar-se pel fet que la parella visqui un idili d'amor i Lescaut tracta bruscament Des Grieux per haver raptat Manon. La baralla sembla imminent, però finalment Lescaut s'explica i afirma que si Des Grieux té la intenció de casar-se amb Manon tot té solució. Des Grieux, com a prova que, efectivament, vol casar-s'hi, els mostra la carta que estava escrivint al seu pare, i Lescaut la llegeix. Mentrestant, però, De Brétigny adverteix en secret a Manon que avui mateix la vindran a raptar, i que no s'hi resisteixi, ans al contrari, que no en digui res a Des Grieux, perquè amb el seu raptor —que és el propi De Brétigny— tindrà una vida regalada i tot el que pugui desitjar.
Mentrestant Lescaut s'ha deixat convèncer que Des Grieux adora Manon i ell i De Brétigny se'n van. La minyona anuncia el sopar, però Des Grieux diu que ha de sortir un moment per dur la carta al correu. Manon es queda sola; en el seu cor lluita l'ambició de la nova vida que li acaben de prometre i l'amor per Des Grieux; li sap greu abandonar la casa on ha viscut aquest amor i s'acomiada malenconiosament de la petita taula que ha estat testimoni de la seva felicitat (ària «Adieu, notre petite table»). Torna tot seguit Des Grieux i es disposen a sopar; Des Grieux explica a Manon un somni que ha tingut (ària «En fermant les yeux», l'acompanyament de la qual suggereix el món irreal del somni). Truquen a la porta i Manon se sobresalta: han vingut a raptar-la abans que no esperava. Des Grieux va a obrir la porta malgrat que Manon ara voldria que no hi anés. L'escena queda ara sotmesa a la imaginació de l'espectador: se senten sorolls de lluita i Des Grieux ja no torna. Manon se'n va a una nova vida, lamentant, però, la sort del seu enamorat.

ACTE III *Resum breu.* Ha passat algun temps. Manon s'ha convertit en l'amant de De Brétigny. Ara veiem el Cours-la-Reine, a París, en un dia de festa. Gent de tota mena i venedors d'objectes diversos formen una bigarrada multitud. Hi són les tres actrius amigues de Guillot; poc després arriba Lescaut que gasta alegrement comprant regals: s'ha fet ric a través de Manon. Entren Guillot i De Brétigny; el primer planeja prendre-li Manon al seu amic. Ara arriba la pròpia Manon que brilla amb esclat superior al de les altres grans entretingudes. De Brétigny es troba amb el comte Des Grieux, pare del cavaller; aquest li fa saber que el seu fill es fa eclesiàstic, desenganyat, i predica a Saint-Sulpice. Manon s'apropa al comte, i fingint que parla per una amiga, tracta de saber si el jove encara l'estima. Guillot, entretant, vol impressionar Manon portant el ballet de lOpéra, però Manon ha pres una decisió: anirà a Saint-Sulpice. En el Quadre II el comte aconsella al seu fill que deixi l'església i es casi, però després arriba Manon i en una brillant escena de seducció recupera l'amor del cavaller.

És dia de festa a París i el món elegant es passeja pel Cours-la-Reine. La multitud canta satisfeta mentre un núvol de venedors de quincalla i d'altres objectes es passeja per entre la gent. El cor canta un vistós passatge («C'est fête au Cours-la-Reine») i després es dispersa una mica. Entre la gent hi veiem Rosette, Poussette i Javotte, les amigues de Guillot, que celebren haver-se alliberat momentàniament del vell gelós i absorbent (trio «La charmante promenade»).
Ara veiem entrar Lescaut. Els afers li van bé des que ha conseguit collocar la seva cosina Manon com a amistançada de De Brétigny. Li sobren els diners i compra objectes de regal per a una tal Rosalinde que en aquests moments és la seva amant. En una ària una mica reiterativa, com és normal en aquest personatge, pondera les gràcies de Rosalinde i la fortuna de què disposa («À quoi bon l'économie»).

Entra inesperadament Guillot i les tres actrius fugen confoses en haver estat descobertes coquetejant en públic per llur amant. De Brétigny, que ha entrat també, es mofa de Guillot però s'espanta després quan aquest li insinua que li prendrà l'amor de Manon. Efectivament, Guillot s'ha assabentat que De Brétigny s'ha negat a fer actuar el ballet de l'Opéra de París en una sessió especial per a Manon, i ara es disposa a fer-ho ell per impressionar la cortesana.

El públic continua passejant-se ociosament i els venedors pregonen llurs mercaderies. De sobte veiem arribar Manon: és, indubtablement, la més bella de totes les dames que es passegen pel Cours-la-Reine i la més ricament vestida. Manon canta, satisfeta de si mateixa, l'ària «Je marche sur tous les chemins», expressió de la seva autosatisfacció, i seguidament emprèn una elegantíssima gavota amb la qual Massenet va voler captar l'esperit de la societat divuitesca («Obéïssons, quand leur voix appelle»); Manon hi expressa la necessitat d'aprofitar els dies de la primavera de la vida, que és prou curta. De Brétigny s'ha apropat a Manon, però aquesta diu que ha de comprar un parell de coses i se'n separa. De Brétigny es queda preocupat, però es distreu en veure el comte Des Grieux, pare del cavaller (baix); aquest li fa saber que el seu fill, desenganyat de la vida, s'ha fet eclesiàstic, predica a Saint-Sulpice i aviat prendrà els ordres sagrats. Manon, que ha sentit la conversa, s'apropa al comte i demana a De Brétigny que li compri un braçalet. Quan es queda sola amb el comte tracta d'investigar si el cavaller Des Grieux encara l'estima, perquè li ho digui fa veure que Des Grieux estimava una amiga seva. La resposta del comte és negativa, però Manon no queda satisfeta. Mentrestant Guillot ha anat ràpidament a contractar el ballet de l'Opéra, que actua davant els ulls meravellats de tots, però Manon ja només pensa en Des Grieux. Guillot fa que Lescaut s'ocupi que tots els presents beguin de franc i assisteixin a l'espectacle. Manon, decidida, després d'acabat el ballet demana a Lescaut que la porti a Saint-Sulpice i quan Guillot s'apropa a Manon per demanar-li què li ha semblat el ballet, Manon, fredament, li diu que no ha vist res, i el deixa amb un pam de nas.

REGIA
Tradició en Alta Cosmètica
i Perfumeria
PERFUMERIES
passeig de gràcia, 39 - tels. 216 01 21 - 216 01 46
muntaner, 242 - telèfon 200 63 48
mestre pérez cabrero, 6 - tel. 201 19 90
santaló, 60 - telèfon 200 59 42
diagonal, 678 - tels. 204 78 65 -
BARCELONA
REGIA

Quadre II. *A Saint-Sulpice*

Ens trobem ara a l'església de Saint-Sulpice; en començar l'escena el cor de feligresos comenta l'eloqüència sagrada de l'ex-cavaller Des Grieux. El comte Des Grieux també hi és i felicita el seu fill, però veient-lo trist i insegur acaba recomanant-li que, en tot cas, es casi amb una noia honesta i creï una família («Épouse quelque brave fille», ària). Però el fill insisteix que vol ingressar en el clergat i el pare se'n va, contristat, anunciant-li que li enviarà els diners que li pertoquen de l'herència familiar. Des Grieux en quedar-se sol rebutja el record de Manon (ària «Fuyez, douce image»).
Arriba ara Manon i malgrat la inicial resistència del jove, en una escena sublim de seducció, arrenca Des Grieux dels seus bons propòsits (duo «N'est-ce plus ma main?»).

ACTE IV *Resum breu.* Som ara a l'Hôtel de Transilvanie, on es juga i on molta gent hi perd o hi guanya grans fortunes. Entre els jugadors hi ha Lescaut, el qual ara està intentant de refer la seva fortuna. Les tres actrius també hi són; poc després apareix Guillot, el qual comenta amb Lescaut el disgust que té de veure Manon en braços d'un altre amant. Ara precisament arriben Manon i el cavaller Des Grieux; s'han acabat l'herència familiar i Manon empeny l'amant a jugar per sostenir el seu tren de vida. Mentre Des Grieux dubta, Guillot li proposa una partida; Des Grieux, amb una sort extraordinària, guanya una fortuna i Guillot insinua que és un trampós i se'n va a denunciar-lo. Des Grieux no vol fugir perquè ha guanyat honradament. Arriba la policia i els deté; el comte Des Grieux, que entra ara, fa que el seu fill no sigui arrestat, però Manon és duta a la presó com a dona de la vida.

Ens trobem a l'Hôtel de Transilvanie, una casa de joc cèlebre a París, on es fan i es desfan grans fortunes. Entre els jugadors, hi trobem Lescaut: han passat els

dies en què no es preocupava de l'economia i ara cerca amb afany un cop de sort que li permeti refer-se. Un cor de croupiers («Le joueur sans prudence») adverteix dels perills del joc a la concurrència. Lescaut guanya una quantitat i es mofa dels consells. Entre el públic veiem també Rosette, Poussette i Javotte, (trio «À l'Hôtel de Transilvanie») que comenten que en un lloc com aquell, les que sempre guanyen són elles, que saben polir els guanyadors d'allò que els sobra. Lescaut canta unaària («C'est ici que celle que j'aime») i poc després veiem entrar Guillot, sempre preocupat per Manon, però ara explica a Lescaut que ha escrit uns versos malignes sobre el Regent de França (som a l'època de la minoria de Lluís XV). Poc després entra Manon amb el cavaller Des Grieux: s'ha acabat els diners de l'herència d'aquest, i com que Manon no vol passar estretors econòmiques, incita el cavaller a jugar. Mentrestant, Guillot comenta amb amargor que Manon l'hagi menyspreat per un home sense fortuna.

El cavaller es resisteix a jugar, i canta el seu amor apassionat per Manon («Manon, Manon! Sphinx étonnant»), però Manon, juntament amb Lescaut, el convencen que no hi ha altre remei: és l'única forma de refer la seva fortuna.

Guillot s'aproxima a Des Grieux i el desafia a una partida. Des Grieux accepta, empès per Lescaut. La sort acompanya Des Grieux que derrota un cop i un altre el vell, fins que aquest s'irrita i acusa Des Grieux de fer trampes. Aquest reacciona amb indignació i Guillot se'n va a cridar la policia. Manon vol marxar corrent, però Des Grieux, convençut de la seva innocència, es nega a fugir. Arriba la policia i Guillot fa detenir Manon i el cavaller. En aquest moment entra el comte Des Grieux que fa alliberar el seu fill. Manon és duta a la presó com a dona de vida airada.

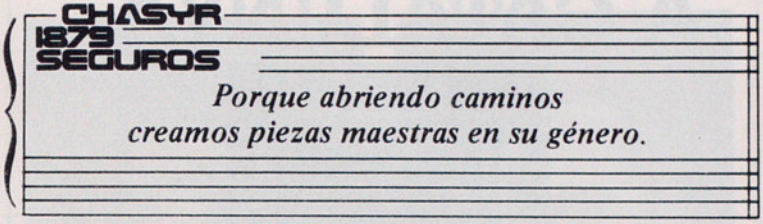
ACTE V *Resum breu.* Manon serà deportada a les colònies i avança amb altres presos per la carretera de Le Havre. Des Grieux i Lescaut la segueixen amb la intenció d'alliberar-la juntament amb un escamot, però els homes han fugit en veure la guàrdia que acompanya els detinguts.

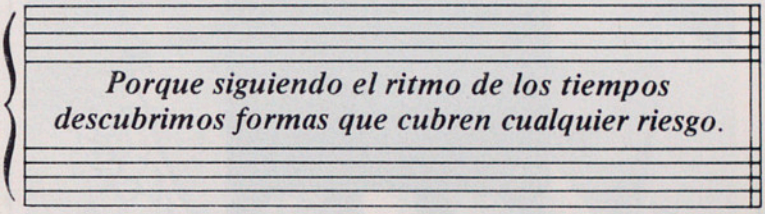
Lescaut recomana una altra manera d'alliberar Manon: el suborn. Els soldats, fatigats, reclamen un descans i comenten que una de les presoneres s'està morint. Arriba Lescaut i amb diners de Des Grieux compra al sergent el dret de veure Manon. El cavaller i Manon s'abracen i fan projectes de vida futura, però Manon es va afeblint i finalment mor en braços de l'únic home que, de debò, ha estimat. Tristament, les seves darreres paraules ponderen que aquesta ha estat la història de Manon Lescaut.

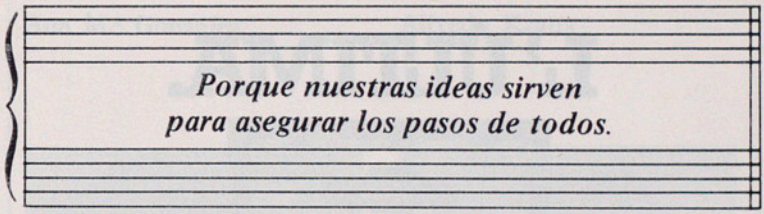
Som ara a la carretera que duu a Le Havre, on han d'embarcar els presos que seran deportats a les colònies. Des Grieux, desesperat, i Lescaut, han precedit la comitiva amb la intenció d'assaltar la columna i alliberar Manon, però quan Des Grieux s'impacienta Lescaut li explica que l'escamot d'homes amb què comptava per l'assalt han fugit en veure el destacament armat que acompanya els presos. Lescaut aconsella una altra manera d'obtenir la llibertat de Manon: el suborn. Arriba la columna de soldats, queixosos de la llarga marxa; volen beure i descansar. El sergent, molest per la feina que li ha tocat de fer, pregunta pels presos i li diuen que hi ha una dona que és mig morta: és Manon.
Lescaut i Des Grieux s'apropen al sergent, i a còpia de diners —que Des Grieux ha de treure de la seva butxaca— compra el dret d'entrevistar-se amb Manon en privat. El sergent els dóna tota la resta del dia, però els assegura que mantindrà un guàrdia atent perquè no fugin.
Des Grieux pot així, finalment, abraçar Manon (mentre Lescaut aprofita els diners que han quedat a la bossa de Des Grieux per anar a jugar amb els soldats). Manon cau a terra, exhausta, i Des Grieux se n'adona ara, de la gravetat. S'inicia el llarg duo final de Manon i Des Grieux. Ell parla de la nova vida que emprendran quan puguin fugir, però Manon es va afeblint i s'acomiada de Des Grieux, en els braços del qual mor, finalment, després de remarcar, amb un deix d'aquella frivolitat que sempre l'ha caracteritzada, que aquesta és la fi de la història de Manon Lescaut.

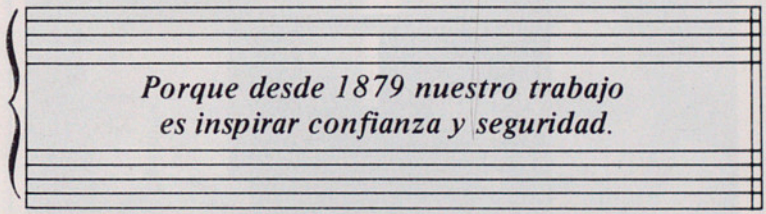
ROGER ALIER

MARCAMOS LA PAUTA

CHASYR
1879
SEGUROS

Creamos seguridad.

Diagonal, 431 bis - 08036 Barcelona

MASS MEDIA

LA PRIMERA CAIXA OBERTA A CATALUNYA.

Fundada en 1844.

L'ÚLTIMA.

Entre la primera i l'última hi ha 142 anys. La primera s'inaugurà el 1844. L'última el 1986. Amb l'última tecnologia. Però sense perdre allò primer.
El tracte humà de Caixa de Barcelona. Especialment ara. Quan els Caixers de Caixa de Barcelona són automàtics. Caixa de Barcelona. Aquests 142 anys han passat amb la velocitat d'una fletxa. Que sempre ha anat cap a on assenyala. Cap amunt.

CAIXA DE BARCELONA

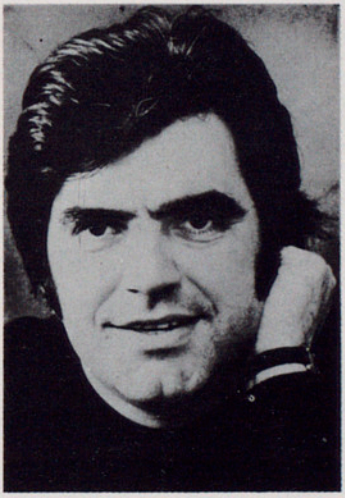
Ana M.ª González

Alfredo Kraus

Enric Serra

Joszef Dene

Didac Monjo

Cecília Fondevila

Maria Uriz

Rosa M.ª Ysàs

Vicenç Esteve

Jean Perisson

Romano Gandolfi

Vittorio Sicuri

«MANON! SPHINX ÉTONNANT!» (Alfred de Musset)

Antoine-François Prévost d'Exiles, més conegut com l'«abbé Prévost», nasqué a Hesdin, al nord de França, l'any 1697. De procedència noble i format a la Companyia de Jesús, tingué una existència singularment agitada. Abandonà el noviciat el 1717 per a engatjar-se a l'exèrcit reial, i quatre anys més tard, després d'una decepció amorosa, tornà el convent i anà a Anglaterra; després a Holanda, on es va establir i on visqué de fer traduccions. Allí començà la redacció de les *Mémoires d'un home de qualité* (1728-1731), l'últim volum de les quals conté la seva obra *Manon Lescaut*. Tornà a França el 1734, on abraçà els hàbits un altre cop i fou almoiner del príncep de Corti. Obligat a deixar el país, aquesta vegada per haver intervingut en la publicació d'un full escandalós, anà a Bèlgica i més tard a Alemanya. Tornà encara a França i trobà retir a Saint-Firmin, a la vora de Chantilly, on morí el 1763 d'un atac de feridura. Explica la llegenda que li fou practicada l'autòpsia en estat d'esvaïment, de manera que fou el bisturí del cirurgià la causa de la mort.

Entre els nombrosos llibres que formen l'obra de l'abbé Prévost, només la *Histoire du chevalier Des Grieux et de Manon Lescaut* ha merescut l'atenció de la posteritat; però una atenció realment extraordinària, ja que tota la literatura «amorosa» moderna ha sortit de *Manon Lescaut*. La història de Manon constitueix un dels primers lilbres que poden ser qualificats indiscutiblement com a «novella» en el marc de la moderna literatura europea.

Ben poc sovint són valorats els llibretistes de les òperes. I en el cas de *Manon* hem de dir que Henri Meilhac i Philippe Gille aconseguiren donar forma teatral a una novella que semblava d'impossible escenificació. Cal recordar que deu anys abans Henri Meilhac, en col·laboració amb Ludovic Halévy, havia dut a l'escenari de l'«Opéra-Comique», on també s'estrenaria *Manon*, una altra novella de dificilíssima plasmació escènica, *Carmen* de Merimée, i s'ha de convenir que la *Carmen* de Bizet té un llibret magnífic. No tan reeixides serien les adaptacions, que Massenet musicaria més tard, de dues obres cabdals de la literatura: *Werther* i *Don Quichotte*, llibres de dificultat evident per a adaptar al teatre. Però *Manon*, novella l'essència de la qual desafia qualsevol tractament operístic, va tenir molta més sort. Pel que fa a l'altre llibretista, Philippe Gille, un any abans que *Manon* havia estrenat *Lakmé* en col·laboració amb Edmond Gondinet i música de Léo Delibes.

Hom coneix la novella de l'abbé Prévost; els llibretistes

NUEVO:
TRATAMIENTO ENERGETICO PARA UNA PIEL MAS BELLA

LIGNE SPECIFIC PRIORITY

Ahora puede usted ayudar a su piel a recuperarse rápidamente del cansancio cotidiano, con Specific Priority Energy Complex. El nuevo tratamiento energético de Lancaster, que estimula de forma única la renovación natural de las células y, ya al cabo de pocos minutos,

da a su piel un toque de frescor, que se siente y se percibe al instante. Y aún hay más: el nuevo tratamiento energético de Lancaster, Specific Priority Energy Complex, combate las arrugas y la flaccidez, siendo sus resultados visibles desde la primera aplicación.

LANCASTER

no la respectaren integralment. A l'òpera, Manon i el seu cavaller han guanyat honestedat i els detalls escabrosos han estat suprimits. Lescaut, el germà, esdevé un cosí. El final, amb l'aventura nord-americana de Des Grieux i Manon, era de difícil reducció. Els llibretistes i el compositor ja no tenen espai per a explicar la vida dels amants a Amèrica, que correspon al capítol XIII de la novella. Si el que han de fer a Nord-Amèrica és morir la protagonista i el seu amant desesperar-se, Manon també podia haver mort a L'Havre, com ho decidiren Meilhac i Gille, en lloc d'anar fins a Louisiana amb aquest propòsit, com a les obres del mateix tema d'Auber i de Puccini.

A la seva autobiografia, *Mes souvenirs*, editada per Lafitte el 1912, Massenet ens explica la rapidesa d'Henri Meilhac, que en una nit redactà tot el text dels dos primers actes. També sabem que durant l'estiu de 1882 un ric holandès va permetre que el músic visqués a la cambra que havia ocupat l'abbé Prévost a La Haia. Per a la protagonista de l'estrena Massenet temia que el director del teatre de l'«Opéra-Comique», Léon Carvalho li volgués endossar la seva esposa. En agraïment a la desitjada renúncia, el compositor es va veure obligat a dedicar-li l'obra: «A Madame C. Miolan-Carvalho j'offre respectuesement la dédicace de cette partition». Signat J. Massenet.

Manon s'estrenà a l'Òpera Còmica de París el 19 de gener de 1884 amb el tenor Alexandre Talazac en el rol de Des Grieux i Marie Heilbronn, soprano holandesa d'origen jueu, en el de Manon. Nou anys més tard Puccini escrivia la seva *Manon Lescaut*. Nogensmenys, abans de les obres de Massenet i Puccini, el mateix tema havia estat tractat ja dues vegades per Eugène Scribe: una, en un ballet-pantomima del compositor de *La Juive*, Halévy, el 1830, i una altra en una «opéra-comique» amb música d'Auber, el 1856.

L'estrena de *Manon* resultà l'esdeveniment artístic d'Europa. París no parlava de res més. La història de l'abbé Prévost, les peripcies frívoles, pecaminoses i doloroses, i la mort de la dona gairebé redimida per l'amor, es prestaven a una creació nova i atractiva. Massenet no defraudà pas els seus admiradors. Tota l'òpera se centra en el personatge de la protagonista, que viu en una atmosfera sensual. Certament, Manon no té l'obscura potència unida al destí que animava el personatge de Carmen, però és una criatura inconfusible, molt definida; en ella se centra la comprensió del públic parisenc. Massenet, hipersensible i voluptuós, sota una apa-

rent lleugeresa tenia una freda voluntat de realització. Artesà precís, el més petit d'una família de vint-i-un germans, sabia governar les passions i els deliris. Esperit àgil i endreçat, fou sempre un treballador assidu i minuciós. Aquella atmosfera elegant i llanguida, que semblava unida a un gust decadent, no impedí que *Manon* s'afermés arreu d'Europa i també als Estats Units i que continuï d'una forma estable als repertoris. Consignem, però, la popularitat creixent arreu del món operístic de la *Manon Lescaut* pucciniana a partir dels anys 50. A casa nostra la *Manon* de Massenet s'imposà en la traducció italiana d'Antonio Zanardini, una traducció molt elaborada en la qual va caldre inventar moltes notes. El públic italià ni acceptava els diàlegs parlats ni els melodrames (paraula sobre un fons orquestral) i per tot això s'hagué d'inventar línies vocals que no són del compositor.

La partitura original havia estat concebuda d'una forma molt singular, ja que la música no s'interrompia amb els diàlegs parlats; la paraula es barrejava així al cant, i el «rappel» o evocació de certs motius donava més solidesa a la part orquestral.

I aquesta va ser representada exactament tal com havia estat escrita, diguem més encara, com havia estat impresa car, per a evitar les peticions de canvis a les quals els autors eren tan exposats durant els assaigs, Massenet, abans de l'estrena, havia fet imprimir no solament la partitura sinó fins i tot les parts d'orquestra, el material. Això era una forta oposició a reclamacions inoportunes, un «ne varietur» que denotava en el músic una ardidesa que els annals de l'«Opéra-Comique» encara no havia recollit. Amb tot, una modificació es produí, però més tard, el mateix any de l'estrena, quan la soprano Marie Roze, cantant d'òpera a Londres, demanà per a l'últim acte el retorn del tema principal de Des Grieux. Més tard, per al debut de soprano Bréjean-Silver a l'«Opéra-Comique» el 1890, Massenet va escriure encara unaària alternativa, «Oui, dans les bois et dans la plaine», per a la gavota «Obéïssons quand leur voix appelle». Amb tot, s'ha continuat cantant la famosa gavota original.

Al Massenet de *Manon*, com al Gounod de *Faust* i al Bizet de *Carmen*, li mancà la perfecta comprensió de la crítica. A «Le Radical» H. Maret escrivia el 23 de gener de 1884: «Pobre Manon! Vet aquí que per obra i gràcia de la música erudita ha estat igualada a les walkíries i a les heroïnes dels nibelungs... No sé si el senyor Massenet ha llegit per casualitat *Manon Lescaut*,

ROSA BISBE ART/DISSENY

GANDUXER, 20
TELEFONO 201 65 90

RBLA. CATALUNYA, 121
"GALERIAS LA AVENIDA"
BARCELONA

però en presenciar el seu drama líric ho dubtem molt». M. Savigny a «L'Illustration» del 26 de gener de 1884: «Comment un tel sujet a-t-il tenté M. Massenet?... Cette Manon Lescaut chaleureuse, ardente, vit en plein soleil de l'amour, par des températures excessives: M. Massenet, qui est un musicien d'un goût exquis, d'une inspiration tendre et pénétrante, n'a pas de ces vibrations... ce n'est pas Manon». «Le Voltarie» proclamava *Manon* poc interessant, «n'étant pas une oeuvre de théâtre». A. de Lassalle, a «Le Monde illustré», considerava el tractament de l'obra «plus symphonique que vocal». J. Tiersot la trobava inferior a les anteriors (les úniques grans obres que havia estrenat Massenet aleshores eren *Le roi de Lahore* i *Hérodiade*: «Il apparaît que la veine musicale est déjà un peu moins abondante».

L'estructura de l'òpera és informal. Els «pezzi chiusi», als quals tant Gounod com Bizet van haver de recórrer sempre han desaparegut i bé que hi hagi àries més o menys tradicionals l'autor no les classifica mai de forma acadèmica, i així a la «Table des morceaux» no s'especifica si els diferents fragments són recitatius, àries, duos, quartets o concertants. Resulten originals els caràcters de la protagonista, el tenor i també el baix (que, però, podria ser un parent del Germont de *La Traviata*), mentre que la resta del repartiment segueix els patrons de l'«opéra-comique» especialment Lescaut, Guillot i Brétigny, amb força part parlada, mentre que la cantada també té exigències singulars.

El preludi és discret. Sense ser particularment remarcable, crea bé l'atmosfera que convé a aquell segle brillant i frívol; començarà amb un «air de danse» que escoltarem més tard a l'escena del «Cours-la-Reine» (però en *re* aquest cop en lloc de *fa*). En tot el preludi, cap tema que representi Manon. Només la visió que d'ella té Des Grieux i que cantarà al quart acte: «Manon, sphynx étonnant». Tanmateix, l'eix psicològic de la novella de Prévost no era realment Manon, sinó Des Grieux; el títol autèntic de la novella és «Les Aventures du chevalier Des Grieux et de Manon Lescaut».

L'acte primer es centra en les dues àries de la protagonista: «Je suis encore toute étourdie», en si bemoll, i «Voyons, Manon, plus de chimères», en si menor. A aquesta última succeeix el diàleg de la trobada de Manon i el cavaller. Sistemàticament se suprimeix l'escena de conjunt que segueix aquest duo i que acaba l'acte. L'acte segon, curt i intens, inclou «Adieu, notre petite table», en sol menor, i «En fermant les yeux», en re,

dos dels fragments més populars. L'acte tercer consta de dos quadres. El primer («Le Cours-la-Reine») no és pas gaire coherent. Consignem que per a la versió italiana, traducció d'Antonio Zanardini, Massenet consentí en la supressió total d'aquest quadre, del qual se salvava només la gavota «Obéïssons quand leur voix appelle», que anava a parar al quart acte en lloc de «À nous les amours et les roses». A casa nostra, mentre *Manon* es representà en italià, i s'hi representà encara el 1952, aquest quadre era del tot desconegut. Al segon quadre, al seminari de Saint-Sulpice, Massenet arriba al cim del seu art. Poques pàgines però decisives: el cor de devotes, l'«arioso» del comte Des Grieux «Épouse quelque brave fille», l'ària del tenor «Ah! fuyez, douce image» i el gran duo, amb la frase de la protagonista «N'est-ce plus ma main que cette main presse?» en si bemoll. L'acte quart, com el primer quadre del tercer, és bastant deslloricat, amb dues intervencions de Lescaut i de Guillot, «C'est ici que celle que j'aime» i «J'enfourche Pégase», no incloses al llibret original i que hem de suposar afegides a l'últim moment. Endemés són pàgines que no afegeixen res al context, la supressió habitual de les quals no compromet res. Des Grieux tindrà ara la seva inspirada frase «Manon! sphinx étonnant! véritable sirène, coeur trois fois féminin... que je t'aime et te haïs», en re bemoll. Amb sorpresa hem descobert que aquests versos que canta el tenor no són originals dels llibretistes; foren copiats ni més ni menys que d'Alfred de Musset del conte oriental *Namouna* publicat el 1832. L'acte acaba amb l'aparició del comte Des Grieux, que ningú sap ben bé què feia en un lloc tan dubtós com l'Hôtel de Transylvanie, i amb un concertant d'ampla volada lírica. L'acte cinquè i l'últim, sovint també amb talls, sobretot a la part central on tot és diàleg parlat entre Lescaut i els soldats, inclou el tercer gran duo de soprano i tenor. Massenet, home de teatre, sap emprar el que a l'«opéra-comique» en deien «réminiscence», l'evocació de temes escoltats abans, procediment que no té res a veure amb la tècnica del «Leitmotiv». I aquí, després d'un enfilall de temes coneguts, tornem a sentir la frase del duo del quadre de Saint-Sulpice, «N'est-ce plus ma main», en la mateixa tonalitat de si bemoll. Procediment ben vàlid però no gaire original. També a l'últim acte del *Faust* de Gounod, Marguerite passava llista dels seus tràngols i trifulgues amb temes dels actes anteriors.

JAUME TRIBÓ

Tota la Gran Música és a

VIDOSA

Equips de HI-FI i COMPACT DISC,
el major assortiment en música clàssica.
Personal especialitzat.

La Gran Tenda

Balmes 335 a 343 (davant del metro de Pàdua)

JULES MASSENET

Nascut a Montaud el 12 de maig de 1842 i mort a París el 13 d'agost del 1912, Jules Massenet és un bon exemple de l'activitat musical, i sobretot operística, de la França del segle XIX. Deixeble de la seva mare, bona pianista, primer, i de Savard, Reber i Thomas, obtingué el 1863, és a dir, als vint-i-un anys, el cobejat «Prix de Rome» que molts dels seus col·legues intentaren aconseguir i que tan pocs l'assoliren; això li permeté passar tres anys preciosos de la seva vida a la Vil·la Mèdicis on entrà en contacte amb el millor de la música del moment, d'entre el qual no es pot oblidar la figura de Franz Liszt, excel·lent i virtuosístic intèrpret i ja insigne compositor que definiria certes postures estètiques i compositives del romanticisme germànic i del nacionalisme mediterrani. El 1873 inicia la seva pròpia tasca compositiva amb l'oratori *Marie Madeleine* que fou estrenat pel cèlebre director de concerts Colonne a l'Odéon parisenc amb la col·laboració de la cantant Pauline Viardot. Tot i que aquesta tasca musical no seria la més reeixida de Massenet, en aquells moments tot Europa travessava un període d'un cert misticisme que justificava l'aparició d'obres com aquestes. Això afavorí la seva candidatura, primer, i la seva acceptació, després, com a membre de l'Académie des Beaux Arts de París, a l'edat de trenta-sis anys, cosa que no havia aconseguit encara mai ningú. El seu ingrés impedí el de Camille Saint-Saëns, també prolífic i significatiu compositor francès del moment, que no tingué la sort de Massenet.

La història, que posa les coses al seu lloc, ha concedit una consideració ben diferent a un i altre; efectivament, mentre que Saint-Saëns és per als entesos una figura, si bé controvertida, significativa en l'univers musical finisecular, Massenet, en canvi, és només un autor

EN LA
BRASSERIE FLO
LAS OSTRAS
LE SENTARÁN
DE PERLAS.

Seleccionadas, presentadas
sobre un lecho de hielo picado
que hace especial efecto
las ostras de Brasserie Flo.
Y qué fresco sabor.

—prou important— d'òperes franceses, que continuen plaent bona part de l'afecció operística, però que no van més enllà del propòsit agradós de la música francesa del moment.

El món musical de Massenet és el del belcantisme efectista, ric en melodisme fàcil, que comporta una perfecta adaptació del discurs musical a un coneixement prou aprofundit de les possibilitats vocals. Això vol dir que les òperes de Massenet plauen el públic perquè s'hi endevina un perfecte gust per l'escena, al costat de molt bones dosis de convencionalisme i de sensibleria que transformen qualsevol dels temes triats per l'autor en un doll de llocs comuns no exempts de bellesa i que, en alguns casos, han aconseguit mantenir-se amb el pas del temps.

De les vint-i-sis òperes, cal ecordar *Herodiade*, del 1884, que fou donada la temporada passada amb un gran èxit al nostre coliseu líric, *Manon*, del mateix any, *Le Cid*, *Werther*, de 1892, *Thaïs*, del 1894, *Sapho*, *Le jongleur de Notre Dame* del 1902 i *Don Quichotte*. A més, cal recordar que Massenet escriví tres ballets, set suites simfòniques, un concert per a piano, quatre oratoris i diverses cantates, que no passen la prova dels anys.

Professor del Conservatori de París en els millors anys d'aquesta institució, tingué com a deixebles Alfred Bruneau, Gabriel Pierné, Gustave Charpentier i Florent Schmitt, tots ells homes que defineixen un període de la música francesa, però que poc tingueren a veure amb la música de llur mestre. No cal dir fins a quin punt el compositor es mantingué a redós dels corrents operístics en voga en els anys de canvi de segell fins al punt que ni el wagnerisme ni l'expressionisme straussià sollaren el seu preciosisme gal.

XOSÉ AVIÑOA

EN LA BRASSERIE FLO LAS OSTRAS LE SENTARAN DE PERLAS.

Seleccionadas, presentadas
sobre un lecho de hielo picado;
¡qué buen aspecto tienen
las ostras de Brasserie Flo!
¡Y qué fresco sabor!
Hasta su precio es cautivador.
Diviértase probándolas:
le sentarán de perlas.

¡QUE "BRASSERIE"!
LA BRASSERIE FLO...OH LA LA!.

FLO
BRASSERIE
Restaurant

Jonqueres, 10
BARCELONA
Reservas Tel. 317 80 37
Abierto todos los días, domingos y festivos inclusive.

La natura és l'origen de totes les coses bones.

DANONE

Yoghourts, flams, cremes, formatges...
—aliments frescos i naturals—

CON TODA SEGURIDAD

HISTÒRIA DE L'ÒPERA

El 19 de gener de l'any 1884 s'estrenava a l'Opéra-Comique de París *Manon*, de Jules Massenet, segons text dels llibretistes Henry Meilhac i Philippe Gille sobre la novella de l'Abbé Prévost. No era la primera producció del compositor, però sí que fou la més reeixida, tal volta per la simpatia que en aquells moments despertaven els temes truculents, que farien les delícies del «verisme» italià finisecular, fins al punt que un dels més insignes representants d'aquest moviment, Giacomo Puccini aconseguiria un dels èxits més esclatants precisament amb una òpera sobre el mateix tema i títol quasi homònim, *Manon Lescaut*. En aquella estrena intervingueren Marie Heilbronn i Alessandro Talazac. A Amèrica l'òpera fou introduïda per l'Academy of Music amb Minnie Hauk, Feruccio Giannini, pare de Dusolina Giannini, el 23 de desembre del 1885. Sybil Sanderson, fou l'escollit per a l'estrena al Metropolitan Opera House de Nova York el 16 de gener del 1895, en francès, amb la col·laboració de Jean de Reszke (Des Grieux), Mario Ancona (Lescaut) i Pol Plançon (comte Des Grieux). La més patètica de les Manon, Geraldine Farrar, va interpretar per primer cop el seu paper el febrer del 1909 al costat d'Enrico Caruso. Anys més endavant, el 1929, seria Lucrezia Bori l'encarregada de dur a terme la comesa de la interpretació de l'obra. També és remarcable la interpretació que feren Victòria dels Àngels i Giuseppe di Stefano el 1948.

A Londres, *Manon* arribà el 1885 amb Marie Roze i Josep Mas. Sanderson, Ernest van Dyck i Eugene Dufriche van cantar els papers més importants a la «première» del Covent Garden londinenc el 19 de maig del 1891. El debut de Mary Garden al mateix teatre, el 1901,

fou un veritable fracàs, però una nova aparició amb Albert Alvarez, Maurice Renaud i Marcel Journet millorà la seva interpretació que, aleshores fou gratament aplaudida.
Finalment, cal recordar la intervenció d'Elisabeth Schwarzkopf al Covent Garden londinenc el 18 de maig de 1950, considerat com una de les fites operístiques d'aquest teatre.
El 1894 arribava *Manon* a Espanya, al nostre Liceu. Un any després apareixia al Teatro Real, estrenada dos anys més tard que l'obra homònima de Puccini la qual cosa és prou simptomàtica. A Barcelona, l'obra de Massenet s'estrenà en uns moments prou conflictius de la vida musical ciutadana. El set de novembre de l'any 1893 Santiago Salvador havia sembrat la mort entre els assistents al Liceu llençant una bomba que espaordí els afeccionats al teatre i a l'òpera fins al punt que durant molt de temps ningú no gosà posar els peus en cap teatre i menys en els patis de butaques pel record que havien deixats aquells vint morts. A finals de l'any següent, després d'un 1894 molt negre per a la vida cultural del país, el Liceu obrí finalment les portes i oferí *L'amico Fritz*, de Mascagni, òpera que estava de moda en aquells moments. L'òpera que seguí aquella primera representació fou precisament *Manon*, de Massenet, que fou molt ben rebuda i que prepararà el terreny per a la estrena de l'homònima de Puccini.
Des d'aquell 29 de desembre de 1894, l'òpera de Massenet ha arribat al Gran Teatre del Liceu un total de cent trenta vegades, la darrera de la qual tingué lloc la temporada de 1974-75.

XOSÉ AVIÑOA

CON TODA SEGURIDAD

Con toda la seguridad que suponen ciento veinte años de experiencia, al servicio de miles de personas y entidades que han depositado su confianza en nosotros.

Más de un siglo de historia de una compañía que se esfuerza, día a día, en ofrecer mayor eficacia a sus clientes. Con decidida voluntad de servicio y modernización.

Y seguimos adelante. Cubriendo las necesidades derivadas del progreso. Abriendo caminos. Trazándonos nuevas metas. Con la vista puesta siempre en el futuro, para que todos aquellos que confían en nosotros puedan sentirse más seguros.

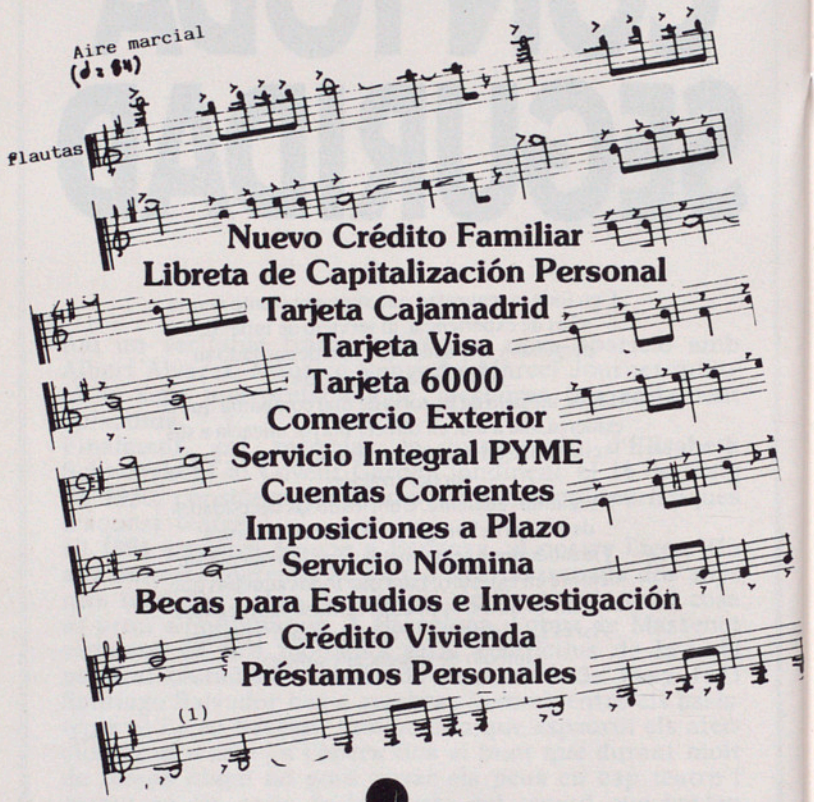
Así es La Unión y El Fénix Español. Todo un símbolo de solvencia y solidez.

LA UNION Y EL FENIX ESPAÑOL.

Su Compañía de Seguros de toda la vida.

LA RESONANCIA DE UNA GRAN CAJA

Nuevo Crédito Familiar
Libreta de Capitalización Personal
Tarjeta Cajamadrid
Tarjeta Visa
Tarjeta 6000
Comercio Exterior
Servicio Integral PYME
Cuentas Corrientes
Imposiciones a Plazo
Servicio Nómina
Becas para Estudios e Investigación
Crédito Vivienda
Préstamos Personales

CAJA DE MADRID

Plaza de Cataluña, 9 y Aragón, 314 - Barcelona

CONTENIDO ARGUMENTAL Y MUSICAL

ACTO I Resumen breve. *Nos hallamos en el patio de un hostal de Amiens donde se detienen las diligencias. Un viejo libertino, recaudador de impuestos del rey, Guillot de Morfontaine, y un amigo suyo, De Brétigny, así como tres actrices de vida ligera, Poussette, Javotte, y Rosette, esperan cenar en el hostal. Llega la diligencia de la que baja una muchacha sencilla, Manon Lescaut, que tiene que enlazar con otra diligencia que la llevará a un convento. El primo de Manon Lescaut, acude a recibirla, pero atraído por unos amigos, se pone a jugar a cartas, no sin advertir a Manon que no escuche las proposiciones de nadie. La jovencita ya ha sido vista por Guillot, quien pensando en una aventura fácil, ha dejado su carruaje a punto por lo que pudiera ocurrir. Manon se queda sola; llega un joven galán, el caballero Des Grieux, quien se enamora a primera vista de Manon, y al saberla destinada a un convento decide evitarle esa suerte y huir juntos a París, El carruaje de Guillot les servirá para la fuga.*

Un breve preludio animado y festivo nos sitúa en el bullicio del patio del hostal de Amiens, donde se detienen las diligencias que vienen de París y de otros lugares. La animación es muy grande: mucha gente de la población espera la llegada del carruaje con el correo, los amigos, parientes, etc., o las habladurías y la curiosidad de observar a los viajeros que llegan. Entre la multitud se halla un aristócrata, recaudador de los impuestos reales, Guillot de Morfontaine (tenor bufo), hombre de edad avanzada pero de costumbres libidinosas; se halla en la fonda con tres actrices, Poussette, Javotte y Rosette, que han aceptado el convite del viejo verde y de un amigo suyo, De Brétigny (barítono) quien no es tampoco un joven. Al empezar la ópera, los cinco están frente a la puerta del pabellón que ocupan en el hostal, reclamando la atención del dueño del establecimiento, ya que desean cenar y el jaleo es considerable. Finalmente, tras mucho insistir, llega el hostelero y les anuncia la deseada cena; una procesión de camareros, con platos varios, hace su aparición, solemnemente. El hostelero recita los platos que van entrando en el pabellón, hasta que los comensales hacen lo propio. El hostelero recuerda entonces que tiene que comprometer

una plaza en la diligencia a nombre del caballero Des Grieux, un noble joven que tiene que realizar un viaje. Cuando el hostelero se va, vemos entrar a Lescaut, un militar (barítono), acompañado por varios guardias. Lescaut los despide con una pieza breve en la que explica que tiene que esperar a su prima Manon, quien debe llegar con la diligencia. Recomienda a sus amigos que vayan a tomar algo de vino en la fonda y que lo aguarden para empezar la partida de cartas de costumbre.

Entre tanto la gente se ha animado al oírse las campanillas de los caballos de la diligencia que ahora llega. Todos comentan el aspecto de la gente que baja del carruaje; éstos piden a gritos el equipaje que les corresponde y algunos se dirigen a la fonda; otros se van, mientras comentan que los viajes son realmente un tormento en esas condiciones. De la multitud se destaca ahora una muchachita de aspecto sencillo. Lescaut la identifica enseguida como la prima que estaba esperando, aunque no la había visto nunca. Manon (soprano) canta enseguida su primer aria: «Je suis encore toute étourdie», cuya música expresa gráficamente una mezcla de sorpresa y fatiga producida por el cúmulo de sensaciones recibidas durante el viaje y de hallarse entre tanta gente.

Terminada el aria, se oye sonar la campana que anuncia la partida de la diligencia. Los viajeros, apenas recobrados de los efectos del viaje, salen de la fonda; la multitud se aproxima para ver la partida: la confusión es momentánea, ya que al salir la diligencia, la gente se dispersa. Lescaut, impaciente, va a buscar el equipaje de Manon y la deja sola. En ese momento aparece Guillot de Morfontaine, reclamando el vino, y observa la presencia de Manon, que está aguardando. El viejo se presenta exhibiendo su riqueza e insinuando una relación amorosa sórdida. Manon responde riendo, pero antes de que la conversación progrese, reaparecen Brétigny y las tres actrices que reclaman la presencia de Guillot y, observando sus intentos de seducción, le afean la conducta impropia de un hombre de su edad. En este momento entra Lescaut, quien encuentra a Guillot haciendo el moscardón en torno a Manon; el viejo se retira rápidamente y Lescaut aprovecha la circunstancia para dirigirse a su prima (después de advertir a sus compañeros de partida que esperen), para darle sabios consejos de vida ordenada: es preciso que Manon mantenga bien alto «el honor de la familia» (aria de Lescaut

«Regardez-moi dans les yeux», de melodía característicamente reiterativa, como de quien da pesados consejos).
Manon se queda decidida a seguir el buen camino, cosa que nos revela el grado de frivolidad de la jovencita, pues un instante de seducción por parte del viejo ya la había conmovido. Para serenarse, se autoconvence en el aria «Voyons, Manon».
Poco después entra el caballero Des Grieux (tenor), quien, como hemos oído comentar antes al hostelero, viene a tomar la diligencia para ir a encontrarse con su padre. De pronto se vuelve hacia Manon y queda cautivado por su belleza. Poco a poco se acerca a ella y da principio a una conversación que no tarda en adoptar la forma de un dúo elegante y atractivo. La conversación se prolonga y Des Grieux, cada vez más enamorado de la sencilla y modesta muchacha que cree hallar en Manon, acaba proponiéndole huir juntos. Con este motivo inicia el bellísimo dúo «Nous vivrons à Paris», de construcción melódica exquisita. Manon, con su característica frivolidad, tira por la borda sus últimos escrúpulos y ambos enamorados huyen en el carruaje de Guillot.

ACTO II Resumen breve. *Manon y el caballero Des Grieux se han instalado en París, donde viven juntos. Des Grieux escribe una carta para convencer a su padre de las virtudes de Manon. El joven quiere salir para tirar la carta cuando entran Lescaut y De Brétigny, supuestamente para castigar la fuga de los dos amantes y exigir que Des Grieux se case con Manon. Pero mientras Lescaut habla con Des Grieux, De Brétigny anuncia a Manon que vendrán a raptarla y que no prevenga del rapto a Des Grieux, ya que la vida que le espera es de riqueza y bienestar. Lescaut y De Brétigny se van; la criada anuncia la cena y Des Grieux se va a tirar la carta. Manon se queda y mira sentimentalmente la mesita de la modesta casa donde ha conocido el amor. Des Grieux regresa y explica un sueño que ha tenido a Manon. Llaman a la puerta y Des Grieux, pese a las protestas de Manon, va a abrir. El caballero queda detenido fuera de escena y no puede impedir que se lleven a Manon.*

Un breve pero bonito interludio iniciado por la cuerda abre este segundo acto, en el que vemos la sencilla casa de Manon y Des Grieux en la rue Vivienne, de París. Al levantarse el telón, Des Grieux escribe una carta, y Manon curiosea su contenido. Des Grieux se la lee: es una descripción de enamorado que envía a su padre pensando que éste pudiera, tal vez, aprobar sus amores. El contenido de esta escena es, al principio, el mismo del preludio. Al releer la carta, Manon inicia un dúo en el que llevará la voz cantante, y en el que encontraremos aún algún eco del tema del preludio. El dúo acaba con un diálogo hablado sobre la música y enseguida llegan Lescaut y De Brétigny, quienes fingen escandalizarse porque la pareja vive un idilio amoroso. Lescaut trata bruscamente a Des Grieux por haber raptado a Manon. La pelea parece inminente, pero finalmente Lescaut se explica y afirma que si Des Grieux tiene la intención de casarse con Manon todo tiene solución. Des Grieux, como prueba de que, efectivamente, quiere casarse con ella, les muestra la carta que estaba escribiendo a su padre, y Lescaut la lee. Entre tanto, sin embargo, De Brétigny advierte en secreto a Manon que hoy mismo la vendrán a raptar, y que no se resista, sino al contrario, que no diga nada de todo ello a Des Grieux, porque con su raptor —que es el propio De Brétigny— tendrá una vida regalada y cuanto pueda desear.

Entre tanto Lescaut se ha dejado convencer de que Des Grieux adora a Manon y él y De Brétigny se van. La criada anuncia la cena, pero Des Grieux dice que tiene que llevar la carta al correo. Manon se queda sola: en su corazón luchan la ambición de la nueva vida que le prometen y el amor por Des Grieux; le duele abandonar la casa donde ha vivido este amor y se despide melancólicamente de la pequeña mesita que ha sido testigo de su felicidad (aria «Adieu notre petite table»). Regresa enseguida Des Grieux y se disponen a cenar; Des Grieux explica a Manon un sueño que ha tenido (aria «En fermant les yeux», cuyo acompañamiento musical sugiere el mundo irreal del sueño). Llaman a la puerta y Manon se sobresalta: han venido a raptarla antes de lo que ella esperaba. Des Grieux va a abrir la puerta a pesar de que Manon ahora quisiera que no fuera a abrirla. La escena queda ahora sometida a la imaginación del espectador: se oyen rumores de lucha y Des Grieux no regresa. Manon se va a una nueva vida, aunque lamentando la suerte de su amado.

ACTO III Resumen breve. *Ha pasado algún tiempo. Manon se ha convertido en la amante de De Brétigny. Ahora vemos el Cours-la-Reine, en París, en un día de fiesta. Gente de todas clases y vendedores de objetos diversos forman una multitud abigarrada. Están allí también las tres actrices amigas de Guillot; poco después llega Lescaut quien gasta comprando alegremente regalos: se ha enriquecido a través de Manon. Entran Guillot y De Brétigny: el primero planea quitarle Manon a su amigo. Ahora llega la propia Manon, quien brilla con esplendor superior al de otras grandes entretenidas. De Brétigny se encuentra con el conde Des Grieux, padre del caballero; éste le hace saber que su hijo se hace eclesiástico y predica en Saint-Sulpice. Manon se acerca al conde y fingiendo preguntar por una amiga, trata de saber si el joven aún la ama. Guillot, entre tanto, quiere impresionar a Manon y hace actuar al ballet de la Ópera pero Manon ha tomado una decisión: ir a Saint-Sulpice. En el Cuadro II, el conde aconseja a su hijo que deje la Iglesia y se case, pero después llega Manon y en una brillante escena de seducción recupera el amor del caballero.*

Es día festivo en París y el mundo elegante se pasea por el Cours-la-Reine. La multitud canta satisfecha mientras una nube de vendedores y mercachifles ofrecen quincalla y otros objetos a los paseantes. El coro canta un pasaje vistoso («C'est fête au Cours-la-Reine») y después se dispersa un poco. Entre la gente vemos a Rosette, Poussette y Javotte, las amigas de Guillot, quienes celebran haberse librado momentáneamente del viejo celoso y absorbente (trío «La charmante promenade«). Ahora vemos entrar a Lescaut. Los asuntos le van bien desde que ha conseguido colocar a su prima Manon como amante de De Brétigny. Le sobra el dinero y compra objetos de regalo para una tal Rosalinde que en estos momentos es su amante. En una aria un tanto reiterativa, como es normal en este personaje, pondera las gracias de Rosalinde y la fortuna de que dispone («À quoi bon l'économie»).

Entra inesperadamente Guillot y las tres actrices huyen confundidas al ser descubiertas coqueteando en público por su celoso amante. De Brétigny, que ha entrado también, se mofa de Guillot, pero se asusta cuando éste le insinúa que le quitará el amor de Manon. Efectivamente, Guillot ha sabido que De Brétigny se ha negado a hacer actuar el ballet de la Opéra de París en una sesión especial para Manon, y ahora se dispone a hacerlo él para impresionar a la cortesana.

El público continúa paseando ociosamente y los vendedores pregonan sus mercancías. De pronto vemos llegar a Manon: es, indudablemente, la más bella de todas las damas que se pasean por el Cours-la-Reine y la más ricamente ataviada. Manon canta, satisfecha de sí misma, el aria «Je marche sur tous les chemins», expresión de su autosatisfacción, y seguidamente emprende una elegantísima gavota con la que Massenet quiso captar el espíritu de la sociedad dieciochesca («Obéissons, quand leur voix appelle»); Manon expresa en ella la necesidad de aprovechar los días de la primavera de la vida, que ya es bastante corta de por sí. De Brétigny se ha acercado a Manon, pero ésta dice que tiene que comprar un par de cosas y se aleja de él. De Brétigny se queda preocupado, pero se distrae al ver que llega el conde Des Grieux, padre del caballero; éste le hace saber que su hijo, desengañado de la vida, se ha hecho eclesiástico, predica en Saint-Sulpice y pronto tomará órdenes sagradas. Manon, que ha oído la conversación, se acerca al conde y le ruega a De Brétigny que vaya a comprarle un brazalete. Cuando se queda a solas con el conde, trata de investigar si el caballero Des Grieux aún la ama; para que se lo diga, finge hablar en nombre de una amiga suya a la que el caballero amaba. La respuesta del conde es negativa, pero Manon no queda satisfecha. Entretanto Guillot ha ido rápidamente a contratar el ballet de la Opéra, que actúa ante los ojos maravillados de todos los presentes, pero Manon ya sólo piensa en Des Grieux. Guillot ordena a Lescaut que se ocupe de que todos los presentes beban a su salud y asistan al espectáculo. Manon, distraída, después de acabado el ballet pide a Lescaut que la lleve a Saint-Sulpice y cuando Guillot se acerca a Manon para pedirle su opinión sobre el ballet, ella, fríamente, le responde que no ha visto nada, y lo deja con un palmo de narices.

Cuadro II. En Saint-Sulpice

Nos encontramos ahora en la iglesia de Saint-Sulpice; al empezar la escena el coro de feligreses comenta la elocuencia sagrada del ex-caballero Des Grieux. El conde Des Grieux también se halla presente y felicita a su hijo, pero viéndolo triste e inseguro acaba recomendándole que, en todo caso, se case con una muchacha honrada y cree una familia (aria «Épouse quelque brave fille»). Pero el hijo insiste en que quiere ingresar en la clerecía y el padre se va, contristado, anunciándole que le mandará el dinero que le corresponde de la herencia familiar. Des Grieux, al quedarse sólo, rechaza el recuerdo de Manon (aria «Fuyez, douce image»).
Llega ahora Manon, y a pesar del inicial rechazo del joven, en una escena sublime de seducción, arranca a Des Grieux sus buenos propósitos (dúo «N'est-ce plus ma main?»).

ACTO IV Resumen breve. *Estamos ahora en el Hôtel de Transilvanie, donde se juega y donde mucha gente pierde o gana grandes fortunas. Entre los jugadores vemos a Lescaut, quien intenta rehacer su economía. Las tres actrices también se hallan presentes; poco después llega Guillot, quien comenta con Lescaut el disgusto que le causa ver a Manon en brazos de otro amante. Ahora, precisamente, llegan Manon y el caballero Des Grieux; se ha agotado la herencia familiar y Manon empuja a su amante a jugar para sostener su tren de vida. Mientras Des Grieux juega, Guillot le propone una partida; Des Grieux, con una suerte extraordinaria, gana una fortuna y Guillot insinúa que es un tramposo y se va a denunciarlo. Des Grieux no quiere huir, porque ha ganado honradamente. Llega la policía y los detiene; el conde Des Grieux, que entra ahora, hace que su hijo no sea detenido, pero Manon es llevada a la cárcel como mujer de la vida.*

Estamos ahora en el Hôtel de Transilvanie, una casa de juego célebre en París, donde se montan y desmontan grandes fortunas. Entre los jugadores encontramos

a Lescaut: han pasado aquellos días en que no se preocupaba de la economía; ahora busca con afán un golpe de suerte que le permita rehacerse. Un coro de croupiers («Le Joueur sans prudence») advierte de los peligros del juego a la concurrencia. Lescaut gana una cantidad y se mofa de los consejos. Entre el público vemos a Rosette, Poussette y Javotte (trío «À l'Hôtel de Transilvanie») las cuales comentan que en un lugar como aquél, las que ganan siempre son ellas, que saben limpiar a los ganadores de lo que les sobra. Lescaut canta un aria («C'est ici que celle que j'aime») y poco después vemos entrar a Guillot, siempre preocupado por Manon, aunque ahora explica a Lescaut que ha compuesto unos versos malignos sobre el Regente de Francia (estamos en la época de la minoría de Luis XV). Poco después entra Manon con el caballero Des Grieux: se han acabado los recursos de la herencia de éste, y como Manon no quiere pasar estrecheces económicas, incita al caballero a jugar. Entretanto, Guillot comenta con amargura que Manon lo haya abandonado por un hombre sin fortuna.

El caballero se resiste a jugar, y canta su amor apasionado por Manon («Manon, Manon! Sphinx étonnant»), pero ella, juntamente con Lescaut, lo convencen de que no hay otro remedio: es la única forma de rehacer su fortuna.

Guillot se aproxima a Des Grieux y lo desafía a una partida. Des Grieux acepta, empujado por Lescaut. La suerte acompaña a Des Grieux, quien derrota una y otra vez a su contrincante, hasta que el viejo se irrita y acusa a Des Grieux veladamente de cometer trampas. Éste reacciona con indignación, y Guillot se va a llamar a la policía. Manon quiere marcharse corriendo, pero Des Grieux, convencido de su inocencia, se niega a emprender la huida. Llega la policía y Guillot hace detener a Manon y al caballero. En este momento entra el conde Des Grieux quien hace liberar a su hijo. Manon es llevada a la cárcel como mujer de vida airada.

ACTO V Resumen breve. *Manon será deportada a las colonias y avanza con otros presos por la carretera de Le Havre. Des Grieux y Lescaut la siguen con la intención de liberarla junto con un piquete de hombres, pero éstos han huido al ver la guardia que acompaña a los detenidos.*

Lescaut recomienda otro modo de liberar a Manon: el soborno. Los soldados, fatigados, reclaman un descanso y comentan que una de las prisioneras está muriéndose. Llega Lescaut y con dinero de Des Grieux, compra al sargento el derecho de ver a Manon. El caballero y ella se abrazan y trazan proyectos de vida futura, pero Manon va desfalleciendo y finalmente muere en brazos del único hombre al que verdaderamente ha querido. Tristemente, sus últimas palabras ponderan que ésta ha sido la historia de Manon Lescaut.

Nos hallamos en la carretera que conduce a Le Havre, donde deben embarcar los presos que serán deportados a las colonias. Des Grieux, desesperado, y Lescaut, han precedido a la comitiva con la intención de asaltar la columna y liberar a Manon, pero cuando Des Grieux se impacienta, Lescaut le explica que el piquete de hombres con que contaban para el asalto han huido, al ver el destacamento armado que acompaña a los presos. Lescaut aconseja otro modo de obtener la libertad de Manon: el soborno. Llega la columna de soldados, quejosos de su larga marcha: quieren beber y descansar. El sargento, molesto por el trabajo que le ha tocado llevar a cabo, pregunta por los presos y le dicen que hay una mujer medio muerta: se trata de Manon.

Lescaut y Des Grieux se acercan al sargento, y a base de dinero —que Des Grieux tiene que sacar de su bolsillo— compra el derecho a entrevistarse con Manon en privado. El sargento les concede todo lo que queda del día, pero les asegura que mantendrá un guardián atento para que no huyan.

Des Grieux logra así, finalmente, abrazar a Manon (mientras Lescaut aprovecha el dinero sobrante en la bolsa de Des Grieux para ir a jugar con los soldados). Manon cae al suelo, exhausta, y Des Grieux repara ahora en la gravedad de su estado. Se inicia ahora el largo dúo final de Manon y Des Grieux. Él habla de la nueva vida que emprenderán cuando puedan huir, pero Manon se va debilitando y se despide de Des Grieux, en cuyos brazos finalmente muere, después de observar, con un resto de aquella frivolidad que siempre la ha caracterizado, que éste es el fin de la historia de Manon Lescaut.

ROGER ALIER

Paulí Vila

SALON DE CALZADO

Colección exclusiva de las primerísimas marcas italianas.

Ultimos diseños de la gran moda internacional.

Paulí Vila - Plaça Francesc Macià, I (Calvo Sotelo)

JULES MASSENET

Nacido en Montaud el 12 de mayo de 1842 y muerto en París el 13 de agosto de 1912, Jules Massenet es un buen ejemplo de la actividad musical y, sobre todo, operística de la Francia del siglo XIX. Discípulo de su madre, buena pianista, primero, y de Savard, Reber i Thomas, después, obtuvo en 1863, es decir, a los ventiún años, el codiciado «Premio de Roma» que muchos de sus colegas solicitaron y que tan pocos consiguieron; ello le permitió pasar tres preciosos años en la Villa Médicis en donde entró en contacto con la mejor música del momento, de entre la cual no se puede olvidar la de Franz Liszt, excelente y virtuoso intérprete y ya insigne compositor que definiría ciertas posturas estéticas y compositivas del romanticismo germánico y del nacionalismo mediterráneo.

En 1873 inicia su propio periplo compositivo con el oratorio Marie Madeleine *que fue estrenado por el célebre director de conciertos Colonne en el Odeón parisiense con la colaboración de la cantante Pauline Viardot. Aunque esta actividad musical no sería la más exitosa de Massenet, en aquellos momentos toda Europa atravesaba un período de un cierto misticismo que justificaba la aparición de obras como éstas. Ello estimuló su candidatura, primero, y su aceptación, después, en la Académie des Beaux-Arts de París, a la edad de treinta y seis años, cosa que no había sucedido nunca. Su ingreso impidió el de Camille Saint-Saëns, también prolífico y significativo compositor francés del momento, que no tuvo nunca la suerte de su compatriota.*

La historia, que pone las cosas en su lugar, ha concedido una consideración muy diferente a uno y otro; mientras que Saint-Saëns es para los entendidos una figura, aunque controvertida, muy significativa en el universo musical finisecular, Massenet, en cambio, es tan solo un autor de cierta importancia en el campo de la ópera francesa, autor de algunas obras que continúan agra-

SALON DE CALZADO
Colección exclusiva de las primerísimas marcas italianas

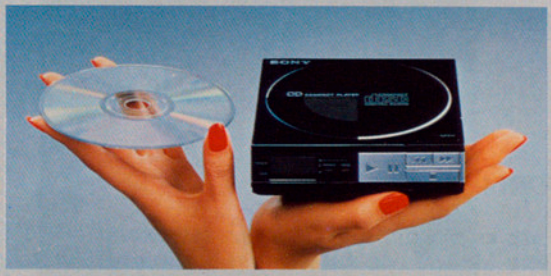
dando a una parte de la afición operística, pero que no van más allá del propósito agradable de la música francesa del momento.

El mundo musical de Massenet es el del belcantismo efectista, rico en melodismo fácil, que comporta una perfecta adaptación del discurso musical a un conocimiento muy minucioso de las posibilidades vocales. Ello quiere decir que el éxito de las óperas de Massenet se debe a que el público adivina en ellas un perfecto gusto por la escena, al lado de muy buenas dosis de convencionalismo y de sensiblería que transforman cualquiera de los temas escogidos por el autor en una fuente de lugares comunes, no exentos de bellezas y que, en algunos casos, han conseguido mantenerse a pesar del paso del tiempo.

De las ventiséis óperas es necesario recordar Herodiade, *de 1884, que se ofreció la temporada pasada en nuestro coliseo lírico,* Manon, *del mismo año,* Le Cid, Werther *de 1892,* Thaïs, *de 1894,* Sapho, Le jongleur de Notre Dame, *de 1902 y* Don Quichotte. *Además, es necesario recordar que Massenet escribió tres ballets, siete suites sinfónicas, un concierto para piano, cuatro oratorios y diversas cantatas, que no pasan la prueba de los años. Profesor del Conservatorio de París en los mejores años de esta institución, tuvo como discípulos a Alfred Bruneau, Gabriel Pierné, Gustave Charpentier y Florent Schmitt, todos ellos hombres que definen un período de la música francesa, pero que tuvieron bien poco que ver con las enseñanzas de su maestro. No hace falta decir, pues, hasta qué punto el compositor se mantuvo a cubierto de las influencias operísticas en boga en aquellos años finiseculares, hasta el punto que ni el wagnerismo ni el expresionismo strausiano dejaron huella en el preciosismo galo de Massenet.*

XOSÉ AVIÑOA

IL BEL CANTO

COMPACT DISC D-50

COMPACT DISC SONY.

COMPACT DISC CAR

COMPACT DISC 101

SONY

HISTORIA DE LA ÓPERA

El 19 de enero del año 1884 se estrenaba en la Opéra-Comique Manon, *de Jules Massenet, según texto de los libretistas Henry Meilhac y Philippe Gille que se habían inspirado en la novela del Abbé Prévost. No era la primera producción del compositor pero sí que sería la más exitosa, quizás por la simpatía que en aquellos momentos despertaban los temas truculentos, que harían las delicias del «verismo» italiano finisecular, hasta el punto que uno de los más insignes representantes de este movimiento, Giacomo Puccini, conseguiría uno de los éxitos más sonados precisamente con una ópera sobre el mismo tema y título casi homónimo,* Manon Lescaut. *En aquel estreno intervinieron Marie Heilbronn y Alessandro Talazac. En América la ópera fue introducida por la Academy of Music con Minnie Hauk, Ferruccio Giannini, padre de la Dusolina Giannini, el 23 de diciembre de 1885. Sybil Sanderson fue el escogido para el estreno en el Metropolitan Opera House de Nueva York el 16 de enero de 1895, en francés, con la colaboración de Jean de Rezske (Des Grieux), Mario Ancona (Lescaut) y Pol Plançon (Comte des Grieux). La más patética de las Manon, Geraldine Farrar, interpretó por primera vez su papel en febrero de 1909 junto a Enrico Caruso. Años más adelante, en 1929, sería Lucrezia Bori la encargada de llevar a cabo el cometido de la interpretación de la obra. También es remarcable la interpretación que hicieron de la obra Victoria de los Ángeles y Giuseppe di Stefano en 1948.*

En Londres, Manon *se oyó por primera vez en 1885, con Marie Roze y Joseph Mas. Sanderson, Ernest Van Dyck y Eugene Dufriche cantaron los papeles más importantes en la «première» del Covent Garden londinense el 19 de mayo de 1891. El debut de Mary Garden en el mismo teatro, en 1901, fue un verdadero fracaso, pero una*

La mayor cadena
de grandes almacenes
en España.

MADRID. Callao. Goya. Arapiles. Vaguada. Serrano • BARCELONA. Puerta del Angel. Diagonal
PALMA DE MALLORCA • VALENCIA • ALICANTE • MURCIA • ALBACETE I Y ALBACETE II
ZARAGOZA • OVIEDO • VALLADOLID • VITORIA • BILBAO • BURGOS• EIBAR • LAS PALMAS
SANTA CRUZ DE TENERIFE • SEVILLA • CORDOBA • GRANADA • JAEN • CADIZ • BADAJOZ
DON BENITO.

Galerias Preciados

GALERIAS

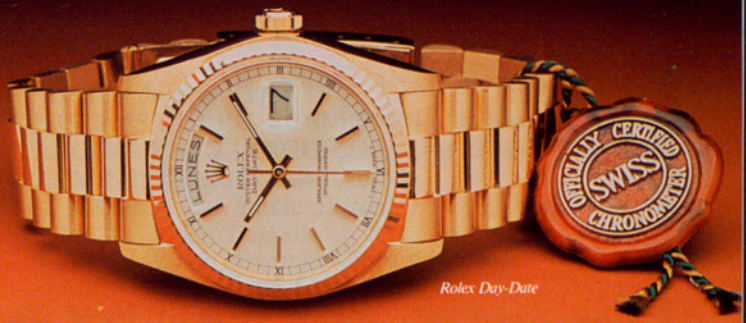
Marcando estilo.

:LINTAS

nueva aparición junto a Albert Alvarez, Maurice Renaud y Marcel Journet mejoró mucho su interpretación que fue, entonces, gratamente recibida.
Finalmente es necesario recordar la intervención de Elisabeth Schwarzkopf en el Covent Garden de Londres el 18 de mayo de 1950, considerada como uno de los hitos operísticos de este teatro.
En 1894 llegaba Manon *a España, dándose en nuestro Liceo. Un año más tarde aparecía en el Teatro Real, estrenada dos años más tarde que la obra homónima de Puccini —lo que es muy sintomático. En Barcelona, la obra de Massenet se estrenó en unos momentos muy conflictivos de la vida musical ciudadana. El siete de noviembre del año 1893 Santiago Salvador había sembrado la muerte entre los asistentes al Liceo lanzando una bomba que estremeció a toda la afición teatral y operística hasta el punto que durante mucho tiempo nadie se atrevió a poner los pies en ningún teatro y menos en el patio de butacas por el recuerdo que habían dejado aquellos veinte muertos. A finales del año siguiente, después de un 1894 muy negro para la vida cultural del país, el Liceo abrió finalmente las puertas y ofreció* L'amico Fritz, *de Mascagni, ópera que estaba muy de moda en aquellos momentos. La ópera que siguió a aquella primera representación fue precisamente* Manon, *de Massenet, muy bien recibida y que preparó el terreno para el estreno de la obra homónima de Puccini.*
Desde aquel 29 de diciembre de 1894 hasta nuestros días la ópera de Massenet ha llegado al Gran Teatro del Liceo un total de ciento treinta veces, la última de las cuales tuvo lugar la temporada de 1974-75.

XOSÉ AVIÑOA

Rolex, sólida personalidad.

Rolex Day-Date

Oro de 18 quilates. Caja Oyster hermética hasta 50 metros de profundidad. Cronómetro oficialmente certificado. Corona Twinlock atornillada a la caja. Automático. Fecha y día de la semana con todas sus letras.

Este es el Rolex Day-Date. Un reloj de inconfundible personalidad elegido por los hombres que sólo pueden permitirse lo mejor.

Y es lógico. Rolex ha estado siempre en vanguardia del progreso de la moderna industria relojera. Decir Rolex es hablar de uno de los mejores relojes del mundo. Pero también es mencionar el fruto de una tradición relojera que data de varias generaciones.

Un Rolex Oyster. Adquiéralo únicamente en un Concesionario Oficial Rolex.

Solicite catálogo.

ROLEX

J. ROCA Joyero - Paseo de Gracia, 18 - BARCELONA

Boutique Diagonal, 580 - BARCELONA

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

PRESIDENT: Molt Honorable senyor Jordi Pujol
VICE-PRESIDENT: Excel·lentíssim Sr. Pasqual Maragall
GERENT: Sr. Lluís Portabella

VOCALS:

Honorable senyor Joan Rigol (Generalitat de Catalunya)
Jordi Maluquer (Generalitat de Catalunya)
Montserrat Albet (Generalitat de Catalunya)

Il·lma. Sra. M.ª Aurèlia Campmany
(Ajuntament de Barcelona)
Il·lm. Sr. Jordi Vallverdú (Ajuntament de Barcelona)
Il·lm. Sr. Germà Vidal (Ajuntament de Barcelona)
Honorable senyor Josep M.ª Bricall
(Ajuntament de Barcelona)

Manuel Bertrand (Societat del Gran Teatre del Liceu)
Fèlix M.ª Millet (Societat del Gran Teatre del Liceu)
Josep M.ª Coronas (Societat del Gran Teatre del Liceu)
Maria Vilardell (Societat del Gran Teatre del Liceu)
Carles Mir (Societat del Gran Teatre del Liceu)

SECRETARI: Adrià Álvarez

ADMINISTRADOR: Lluís Andreu
DIRECTOR D'ESCENARI: Dídac Monjo
ASSISTENTS MUSICALS: Mark Gibson. Jordi Giró. Miguel Ortega. Javier Pérez Batista. Lolita Poveda. Enrique Ricci.
APUNTADOR: Jaume Tribó
CAP DE PREMSA I REL. PÚBLIQUES: Adelita Rocha
CAP D'ABONAMENTS I TAQUILLES: Josefina Carbonell
CAP D'ADMINISTRACIÓ: Joan Antich
SERVEI MÈDIC: Dr. Enric Bosch
SECRETARIA: Josep Delgado
Maria Antònia Claramunt
Maria José García
CAP DE MAQUINISTES: Constanci Anguera
CAP D'ELECTRICISTES: Francesc Tuset
CAP D'UTILLATGE: Jaume Payet
CAP DE SASTRERIA: Remei Mullor
CAP DE MAQUILLATGE: Martha Vázquez

Perruqueria: DAMARET
Sabateria: VALLDEPERAS

Programes: PUBLI-TEMPO

Comentaris a càrrec dels Drs. Roger Alier, Xosé Aviñoa i Oriol Martorell, del Departament d'Art de la Universitat de Barcelona.

Assistència tècnica: JORQUERA HNOS., pianos

NOTES IMPORTANTS: En atenció als artistes i al públic en general, s'exigeix l'adequada correcció en el vestir (senyors: americana i corbata), i es prega la màxima puntualitat; no es permetrà l'entrada a la sala un cop començada la representació, ni verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

El Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadissos; hom ha d'utilitzar el Saló del 1r. pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer Sant Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids.

PORTADA: Josep Mirabent / J. Mestres Cabanes: Apollo al Parnàs, a la Font de Castàlia (Saló dels Miralls, Gran Teatre del Liceu).

PRÒXIMES FUNCIONS:

LOHENGRIN
R. Wagner

Siegfried Jerusalem (dies 3-6-12)
Andras Molnar (dia 9)
Pilar Lorengar
Franz Ferdinand Nentwig
Eva Randova
Erich Knodt
Jörn Wilsing
Franz Josef Kapellmann

Director d'Orquestra: Christof Perick
Director del Cor: Romano Gandolfi. Vittorio Sicuri
Director d'Escena: Friedemann Steiner
Decoracions: Gran Teatre del Liceu

Funció de Gala
Dilluns, 3 de febrer, 20 h., funció núm. 36, torn A
Dijous, 6 de febrer, 20 h., funció núm. 37, torn B
Diumenge, 9 de febrer, 17 h., funció núm. 38, torn T
Dimecres, 12 de febrer, 20 h., funció núm. 39, torn C

DAS RHEINGOLD (L'or del Rin)
R. Wagner

Bent Norup
Heinz-Jürgen Demitz
Christer Bladin
Horst Laubenthal
Wicus Slabbert
Graham Clark
Hans Tschammer
Matthias Hölle
Waltraud Meier
Cheryl Studer
Cornelia Wulkopf
Carmen Anhorn
Christal Borchers
Alison Browner

Director d'Orquestra: Matthias Kuntzsch

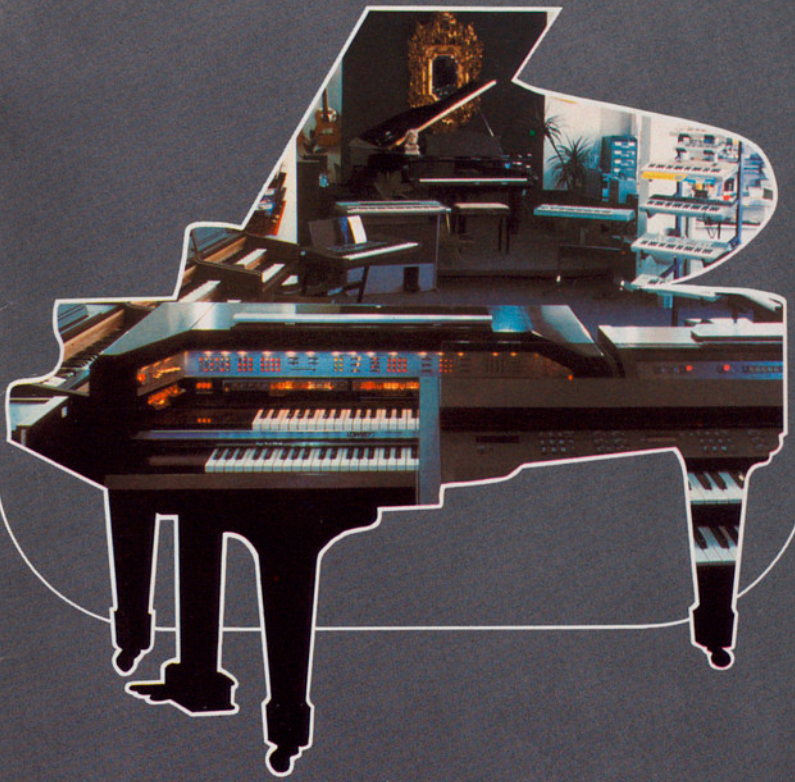
Dilluns, 17 de febrer, 21 h., funció núm. 40, torn A
Dijous, 20 de febrer, 21 h., funció núm. 41, torn B
Diumenge, 23 de febrer, 17 h., funció núm. 42, torn T
Dimecres, 26 de febrer, 21 h., funció núm. 43, torn C

42316-6-1
publitempo Dip. Legal B. 33.451 - 1985 - SALIMBA

A. MARQUÉS

indigo

PIANOS - ORGUES INSTRUMENTS MUSICALS

La Més Gran Organització
al Servei de la Música

BARCELONA	BARBERÀ DEL VALLÈS	MADRID	MADRID 2
Muntaner, 300	BARICENTRO	Hermosilla, 75	La Vaguada
Tel. 200 81 00	Tel. 718 97 51	Tel. 435 89 89	Tel. 730 48 82

D. Hamilton
L'AIR DU TEMPS
NINA RICCI
Paris
Le flacon original est signé Lalique.